

ninger forøvrigt paalægges, ogsaa at udrede Omkostningerne ved den eventuelt fornødne Continuationsforretning, er i det Væsentlige foreslaaet af Landbocommissionen, og synes i og for sig hensigtsmæssigt.

Ministeriet har dog troet hertil at burde føie den Bestemmelse, „at Afsløsningsmændene skulle, forsaavidt de dertil see sig istand, fremme Forretningen ogsaa for det omtvistede Arbejdes Bedkommende“, o. s. v., da det formeentligt i flere Tilfælde vil bidrage til at gjøre Parterne tilbøielige til at undgaae Rettergang, at de erholde Bished om, hvilken Værdi der definitivt vil blive tillagt det Omtvistede, og denne Værdi vil ofte ligesaa godt kunne bestemmes for som efter det rettlige Spørgsmaals Afgjorelse.

ad. § 8.

Med Hensyn til Forpagternes Retstillig, hvis Høveriet er indrømmet dem for et længere Antal Aar, var det i sin Tid af Ministeriet yttret, at de formeentligt maatte finde sig i Afløsningen, imod at Gieren kortede det Bederlag, som han erholdt for Naturalhøveriet, i de paagældende Aars Forpagtningsafgift.

Landbocommissionen har hertil bemærket, at en saadan Bestemmelse vistnok i Almindelighed vilde være tilstrækkelig til at sikke Forpagteren, naar der kun var Tale om Afløsning af Høveriet ved Kændelse, men at dette ingenlunde vilde være Tilfældet, naar Naturalhøveriet ophæves ved frivillige Foreninger mellem Ider og Modtager, og det, hvad enten saadanne Foreninger bleve indgaaede aldeles privatim, eller ved de Autoriteter, der maatte blive anordnede til Høveriets Afløsning, da man i begge disse Tilfælde kunde tænke sig, at Ider og Modtager bleve enige om Betingelser, der kunde være til føleligt Tab for Forpagteren. Og da der, selv i de Tilfælde, hvor Høveriet afløses ved Kændelse, kunne opstaae Spørgsmaal, f. Ex. om Bygningers Dypførelse, m. v., mellem Gieren og Forpagteren, som det vilde være ønskeligt at see afgjorte paa samme Maade, som Forholdet mellem Gieren og de Høverigjorende, har Commissionen foreslaaet:

at det hele Mellemværende mellem Gier og Forpagter, der foranlediges ved Afsløsning

af Høveriet, hvad enten denne skeer ved frivillig Overenskomst mellem Gieren og de Høverigjorende, eller ved Kændelse af den Afsløsningsautoritet, der maatte blive anordnet, skal kunne tages under særskilt Overveielse af denne Autoritet, og det saaledes,

at Forpagteren vel i de Tilfælde, hvor Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse afgjøres ved Kændelse for Gierens og Iderens Bedkommende, skal lade sig nøie med dette Bederlag, men

at, hvis frivillige Overenskomster mellem Gier og Ider indgaaes, Forpagteren ei derved betages Ret til at paastaae, hvad der af hiin Autoritet maatte ansees billigt.

Skjøndt Ministeriet fuldkomment erkjender det Hensigtsmæssige i disse Forslag, har det dog ikke troet at burde gaee ind paa dem uden for de Tilfælde, hvor saavel Gieren som Forpagteren ere enige om en saadan Afgjorelsesmaade af deres Mellemværende, idet navnlig den Sidstnævnte synes at have et retmæssigt Krav paa, at Afgjorelsen af Spørgsmaalet om, hvilken Indskyldelse Afløsningen vil have paa det mellem ham og Gieren bestaaende Contractsforhold, ikke uden hans Samtykke drages fra de ordinære Domstole over til Afsløsningsmænd, i hvis Valg han ei har deeltaget. Forpagteren kunde nemlig tænkes at lide et føleligt Tab ved den foreslaaede Afgjorelse f. Ex., naar det Gieren tilkommende Høveribederlag ved Afsløsningsmændenes Kændelse var, blandt Andet fordi han ei havde gjort en større Paastand, blevet ansat usædvanligt lavt, og Afløsningen just indtraf i Begyndelsen af en for en lang Arrække indgaaet Forpagtning.

Skjøndt Gieren, der har valgt den ene Boldgiftsmand, formeentligt i Regelen Intet vil kunne have imod den foreslaaede Afgjorelsesmaade, synes det dog i og for sig naturligt, at han i saa Henseende stilles paa lige Fod med Forpagteren. Det kunde vel ogsaa tænkes, at Gieren kunde ønske f. Ex. Spørgsmaalet om nye Bygningers Dypførelse, der ofte kan være ham af stor Bigtighed, afgjort ved sædvanlig Rettergang.

Da Forpagterne forøvrigt, som i sin Tid